

Sveika, viltie

- Kartais būna, kad atsikeliu, – pasakoja Pilar Fernandez-Loza, mama iš Astūrijos (Ispanijos), – susimąstau apie savo vyro Kajetono ligą ir mane užplūsta liūdesys; tada prisimenu Edith Piaf dainą „Sveikas, liūdesy“.
Tačiau iškart veju liūdesį šalin ir prašau Dievo pagalbos, kad galėčiau ištarti: „Sveika, viltie“.

2006-12-17

Auksinės vestuvės - Ką tik atšventėm auksines vestuves, todėl mano namai kaip niekad gražūs: čia

pilna gėlių puokščių ir vaikų dovanų. Mano sūnus gyvena Bilbao, turi du vaikus, vienam jų – devyniolika, kitam – keturiolika. Dukra, gyvenanti Jungtinėse Valstijose, irgi turi du vaikus – trylikos ir aštuonerių. Per šventę, kurios metu labai skaniai pavalgėm ir smagiai pasibuvom, anūkė Marija manęs klausinėjo apie mano vestuves. Ėmiau jai pasakoti, kad mudu su seneliu susituokėm 1956-ųjų spalio 12 d. Kovadongoje, šalia jos globėjos Mergelės Marijos statulos, ir kad vestuvės buvo labai jaudinančios. Bet ir nepaprastai linksmos, nes kai išėjusi iš Pelajo viešbučio pasukau į bažnyčią grotoje, buvau paprašyta palūkėti, nes jie Mergelei Marijai vilko baltą apsiaustą, o altorių puošė baltais kardeliais, kaip ir prašėm. Kol lūkuriavau, prie manęs priėjo vyskupas, iškilmingai pasipuošęs mitra ir purpuriniu apsiaustu – buvo matyti, kad grįžo iš kažin kokių apeigų. Ir paklausė:

- Dukra mano, kurgi eini taip išsipuošusi?

Aš jam kuo pagarbiausiai atsakiau:

- Kaip matot, išteku, pone vyskupe!

Žodžiu, kaip ir visi laimingieji, sulaukę auksinių vestuvių, aš jai pasakojau panašius prisiminimus.

Mūsų auksinės vestuvės buvo... ypatingos. Kai dar buvom jauni, galvojom, kad pasenę skųsimės įprastiniais negalavimais, tarkim, aukštu kraujospūdžiu. O dabar kartais atsikeliu, susimąstau apie vyro ligą ir mane užplūsta liūdesys; tada prisimenu Edith Piaf dainą „Sveikas, liūdesy“. Tačiau iškart jį nuveju ir prašau Dievo malonės.

Kajetanas susirgo prieš dešimt metų. Pirmasis požymis išryškėjo per 1996-ųjų Kalėdas, kai buvom nuvykę į Bilbao aplankyti sūnaus. pakeliui į namus vyras vairuodamas du kartus

pasiklydo. Aš labai nustebau, nes tą greitkelį jis pažinojo kaip savo penkis pirštus. Nuo to laiko tapo neatidus, išsiblaškęs. Išeidavo į gatvę, nusipirkdavo laikraštį ir padėdavo ant stalo net neatsivertęs...

- Pilarina, – sakydavo man asturietiškai, nors pats kilęs iš Almerijos, – kažkas man atsitiko...

1998-ųjų pavasarį, kaip ir kiekvienais metais, jis sėdo pildyti pajamų deklaracijos. Nors dirbo banko auditoriumi, nebemokėjo jos užpildyti... Galiausiai tarė: „Einam pas gydytoją.“

Jam buvo diagnozuota Alzheimerio liga.

Nuo to laiko vis sparčiau ėmė prarasti atmintį; jam labai sunku, nes jis yra, bet tarsi jo nebūtų. Per vieną susitikimą mums pasakojo, kaip nuo šios ligos keičiasi veido išraiška, gestai, kaip žvilgsnis tampa tuščias...

„Gal ir taip, – tariau jiems, – bet mano vyro akys tebėra mėlynos.“

Stengiuosi jam skirti visą savo meilę ir man nė kiek nesunku, nes, dėkui Dievui, esam laiminga pora: labai vienas kitą mylėjome ir tebemylime, nors jis dabar ir nebegali savo meilės išreikšti. Kartais prikišu jam prie lūpų žandą ir nors ne iškart, bet galiausiai mane pabučiuoja.

Pašaukimo malonė Susituokę gyvenom labai laimingai, nors ir skausmo mums netrūko. Mirė devyniolikmetis mūsų sūnus. Tačiau tikėjimas mums visada suteikdavo jėgų ir paguodos. Be to, mus aplankė pašaukimo malonė. Nuo septinto dešimtmečio pabaigos esame Opus Dei supernumerariai.

Kajetonas apsisprendė tapti Opus Dei nariu kiek anksčiau nei aš. Dabar labai džiaugiuosi, kad niekuomet jam nepriekaištavau, kai kelias dienas išvykdavo į dvasinius susiėjimus, o aš

likdavau viena namie su vaikais. Aš nebuvo Opus Dei narė, bet galvodavau: „Jam tas į gera; o jei gerai jam, tada ir man gerai.“

Vėliau, kai pati tapau Opus Dei nare, jis man irgi nestodavo skersai kelio: atvirkščiai, visada padėdavo siekti pašaukimo, iš kurio sėmėmės išminties auklėti savo vaikus, žmogiškai ir dvasingai sugyventi...

Pašaukimas mums pati nuostabiausia dovana; jei Kajetonas būtų sveikas, irgi tą patį pasakytų. Niekada tuo neabejojau, bet dabar pašaukimą, rodos, galiu paliesti rankom – taip giliai jį jaučiu. Esam apgaubti meilės. Jieateina, mane padrąsina, suteikia stiprybės...

Jį nuolat lanko vienas kunigas, ir nors nežinia, kiek mano vyras pajėgia suvokti, jo apsilankymai ir jam, ir man labai padeda. Vieną dieną vestuvių jubiliejaus proga gavusi puokštę chrizantemų

pravirkau. „Pilar, ko verki?“ – manęs paklausė viena moteris. Aš jai paaiškinau, jog verkiu iš džiaugsmo, kad Opus Dei man rodo tiek dėmesio; nuo tokių meilės apraiškų jaučiuosi tarsi susupta į kažmyro šaliką...

Taip rūpinasi tik motinos: savosios netekau būdama trejų metų, o mane išaugino dvi tetos, kurios man buvo tarsi dvi motinos. Abi mirė sulaukusios daugiau kaip šimto metų; iki paskutinės akimirkos man padėdavo, guosdavo telefonu. Labai sielodavausi, kad gyvendama Madride ir pakliuvusi į tokią padėtį negaliu jų aplankyti, bet jos man sakydavo: „Nesijaudink, dabar tavo svarbiausia pareiga – prižiūrėti vyrą; paskui – prisižiūrėti pati.“

Todėl eidama į dvasinius pasibuvimus, kuriuose kartais man siūlo ir sunkius krikščioniško gyvenimo pasiryžimus, visada jiems dėkoju. Paklausta, kodėl taip darau,

atsakau aiškiai, kaip tikra asturietė:
„Todėl, kad jūs man padedat!“

Žinoma, prie kai kurių Opus Dei dvasios bruožų man buvo sunkoka priprasti, kai ko iškart nesupratau. Dėkoju Dievui ir dėl to: vis labiau išmokstu priimti Dievo valią; Dievas mane tam ruošia...

Jie man padėjo įžvelgti Dievo meilę, susigyventi su liga, šypsotis ir jaustis patenkintai, nors kartais ir norisi verkti, tačiau be kartėlio, lydimai ramybės. Tokiomis akimirkomis jaučiuosi ištikima Dievui ir Kajetanui.

Asociacijoje

Priklausau Alzheimeriu sergančiųjų artimųjų asociacijai AFAL, taip pat grupei žmonių, besirūpinančių šia liga sergančiais ligoniais: stengiamės vienas kitam padėti, nes visiems labai sunku. AFAL – tikri profesionalai: mums padeda

susivokti, palaiko, paguodžia ir skatina siekti tikslo; psichologas mums pataria ir įkvepia rūpintis pačiais savimi, kad gerove galėtume apgaubti ir ligonį. Mat ši liga paprastai atskiria nuo žmonių, draugai ima vis rečiau lankytis, galbūt taip patys saugodamiesi: juk taip sunku žiūrėti į pamažu gęstantį žmogų.

Prisiminimai

Net ir nežinodama, ar Kajėtanas pajėgia mane suprasti, su juo daug kalbuosi, nors jis man ir negali atsakyti. Kai lydimas kokio žmogaus grįžta iš dienos globos centro, išeinu jo pasitikti prie laukujų durų, kaip taip laikais, kai dar nebuvom susituokę.

Dabar prisiminusi tuos metus, džiaugiuosi, kad išpažinome krikščionišką meilę. Mano manymu, šiais laikais dauguma jaunimo nežino, kas yra tikra meilė. Anądien,

kai anūkė Marija manęs klausinėjo apie mano vestuves, aš jai papasakojau vieną asmeninį nutikimą, kuris parodo, koks iš tiesų yra Kajetanas. Šį nutikimą pasakoju todėl, kad jis galbūt kam nors pasitarnaus. Pirmąją naktį po vestuvių nusprendėm praleisti Kovadongoje, XIX a. pabaigos viešbučio kambaryje, pro kurio langą buvo matyti Mergelė Marija. Atsigulusi po pagalve aptikau laišką. Tokios mielos smulkmenos jam buvo labai būdingos.

Prieš vestuves draugavom ketverius metus ir beveik visa draugystė buvo laiškų rašymas, nes jis gyveno Almerijoje, o aš Gijone, o tuomet nebuvo nei tokio susisiekimą, nei finansinių galimybių kaip dabartinės. Žodžiu, matėmės palyginti retai, tačiau visus tuos ketverius metus kasdien rašydavom laiškus: kas-dien. Tame laiške, pirmajame po vestuvių, jis išreiškė

visą savo meilę, džiaugsmą priėmus santuokos sakramentą ir troškimą visą gyvenimą man būti ištikimam.

Prieš kelerius metus nebūčiau tokių dalykų pasakojusi. Tačiau dabar pasakoju, nes yra jaunimo, kuriems meilė tėra viso labo kūniška, o tokia meilė ilgai netrunka, negali ilgai trukti. Mums, ačiū Dievui, buvo aišku, kad krikščioniška santuoka – tai sakramentas, vedantis į šventumą, kad tuokiamės visam laikui, kad ir kas nutiktų.

Pamenu, prieš daugelį metų gyvenom Bilbao, o Kajetanui tekdavo darbo reikalais daug važinėti. Kartą jis man pasakojo, kad atlikę auditą kažkuriam mieste, dabar nebepprisimenu, kuriame, su bendradarbiais auditoriais užsuko į barą alaus. Vyrų buvo ir viengungių, ir vedusių. Bare susipažino su merginomis ir įsišnekėjo. Paprastos merginos. Nieko blogo. Kitą dieną vėl

ten nuėjo ir Kajetanas, išvydęs tas pačias merginas, atsisveikino. „Kodėl išeini?“ – paklausė jo. „Todėl, kad manęs Bilbao laukia viena moteris,“ – atsakė šis. Kaip jau sakiau, nieko ypatingo ten neįvyko, bet jis sakė, kad likęs vienas turi būti ypač atsargus ir laiku pasitraukti.

Pamenu, kaip kruopščiai atlikdavo auditą; stengėsi kiek įmanydamas, kad savo darbą galėtų skirti Dievui. Visada, prieš įteikdamas darbą, manęs prašydavo patarimo, kaip rašyti vieną ar kitą frazę. „Bet kad aš neišmanau banko reikalų!“ – sakydavau jam. „Taip, bet jūs, moterys, esat subtilesnės už vyrus, – aiškindavo jis man, – ir mokat pasakyti tą patį, bet švelniau. Noriu pasakyti teisybę, bet nenoriu nieko užgauti. Imk, perskaityk sakinį, pažiūrėk, gal galima parašyti geriau.“

Ar čia niekai? Manau, kad ne; tokia yra krikščioniška darna. Kaip jis jos

īgavo? Akivaizdu – melsdamasis, ģkvēptas Opus Dei dvasios... Ja gyvena iki šiol, nes ši liga irgi yra Opus Dei, Dievo darbas.

Papasakosiu vieną, atrodytų, kvailą nutikimą: virtuvėje turiu druskinę, ant kurios vieną dieną šovė mintis užrašyti „žemės druska“. Ši mintis man labai patiko. Pasirodo, Dievas gyvas net tokiose smulkmėse! Kartą anūkė Marija įėjo į virtuvę ir klausia: „Senele, ką šis užrašas reiškia?“ Man dar nespėjus atsakyti, prabilo jos tėvas: paaiškino, kad šie žodžiai paimti iš Evangelijos. Smulkmena, bet jos dėka supratau, kad Dievą galima sutikti visur ir kad ir koks menkas atrodytų dalykas... jis svarbus kaip ir tos meilės smulkmenos. „Jie jį prižiūri?“ – kartą apie Opus Dei narius manęs paklausė sūnus. „Ne, – paaiškinau jam, – tavo tėvą prižiūriu aš, nes aš ir turiu jį prižiūrėti. O jie tavo tėvą myli.“

.....

pdf | document generated
automatically from [https://](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/sveika-viltie/)
dev.opusdei.org/lt-lt/article/sveika-viltie/
(2025-08-04)